

Диана Енчева
Ти можеше...

Ти можеше да го изместиш,
не просто с подпис и халка!

Аз станах твоята невеста,
от обич! Ти избра дълга!
Не бях обичната съпруга,
почетена дори не бях.
А можех да забравя другия,
да бъда вечно твоя, щях!
И стигаше ми малко обич,
и малко нежност в две ръце,
и твоя щях да съм до гроба,
и твоє – моето сърце!
Сега не смей да обвиняваш
...хладното ми безразличие,
че ехо вятърът довява
отминало „Обичам те!“
А ти се скри във редовете
с два подписа, с две думи „Да“.
На теб ти стигаше да имаш,
е, някаква си там, жена!
Не забеляза – в теб се влюбих.
Заклехме се в любов пред Бога.
По пътя дълъг се изгубихме...
Прости ми! Повече, не мога!

Ти можеше да го изпъдиш
от сърцето, от стиха...

Да можеше за теб да бъда
повече от подпис и халка?!

КРАЙ

© Диана Енчева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6713>]